

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementprijs: 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

DE LOTERIJEN VOOR HET STRAFGERECHT

« Als loterijen worden beschouwd alle aan het » publiek voorgestelde verrichtingen, om door mid- » del van het lot, een winst te verschaffen. » (Art. 301 van het Strafwetboek).

Deze bepaling is zoo duidelijk, dat zij allen ver- deren uitleg overbodig maakt; doch in de dagelijksche praktijk is er meermaals twijfel opgerezen nopen de toepasselijkheid ervan op zekere verrichtingen van financieelen of commercieelen aard, waardoor aan koopers van bepaalde voorwerpen gelegenheden van winst aangeboden worden.

Thans vooral trachten talrijke zakenlui, door de crisis geteisterd, allerlei lokmiddelen uit te vinden om eventueele cliënten tot aankoop aan te zetten. Meer dan ooit is het van belang na te gaan of dergelijke verrichtingen eene loterij uitmaken.

* * *

Laat ons terloops herinneren, dat alleen strafbaar zijn : de « aanleggers, ondernemers, beheerders, be- » dienden of agenten van de *niet wettelijk toegela-* » *ten* loterijen », alsook « zij die biljetten ervan » plaatsen, venten of verspreiden » of er voor pub- liciteit maken. (Art. 302 en 303 S. W. B.)

Wie slechts loten koopt, stelt zich dus niet aan vervolgingen bloot; dit stelsel is te vergelijken met het algemeen principieel der strafwet betreffende het spel, namelijk : « Spelen is *nooit strafbaar, maar* » *KANSpelen UITBATEN is verboden* ».

* * *

Opdat de loterij wettelijk toegelaten zij, dient eene toelating gevraagd.

1) Aan het College van Burgemeester en Sche- penen, indien de uitgifte der biljetten slechts op het grondgebied van eene enkele gemeente geschiedt en bekend gemaakt wordt, en uitsluitend verkondigd wordt in aldaar gedrukte dagbladen.

2) Aan de Bestendige Deputatie van den Provin- cieraad, indien bedoelde verrichtingen in verschei- dene gemeenten derzelfde provincie plaats grijpen.

3) Aan de Regeering, indien zij in gemeenten van verscheidene provinciën plaats grijpen.

Deze toelating kan slechts verleend worden aan loterijen, uitsluitend ingesteld met eene bedoeling van vroomheid of weldadigheid, of tot aanmoedi- ging van de nijverheid of van de kunsten, of met hetzij gelijk welke andere bedoeling van openbaar nut. (Wet van 31 December 1851, art. 7.)

I. — VERKOOP VAN OPENBARE FONDSEN MET LOTEN

De Wetgever heeft soms zelf loterijen inge- richt, onder vorm van Staatsleening met loten; of- wel laat hij dit aan Provincie, Gemeente of zelfs aan openbare machten van vreemde landen toe.

De kans om de loten te winnen wordt aan den titel door de Wet gehecht, als een « accessorium » bij het « principale », als eene premie.

Maar die kans is slechts een lokmiddel, om in- schrijving te bekomen, en de leening blijft het hoofddoel, door den Staat beoogd.

Het grondbeginsel van alle verrichtingen betref- fende Staatsloten zal bijgevolg luiden : dat de kans

om de loten te winnen van den titel nooit afgezonderd mag worden.

Het is dus eerst en vooral verboden de kans afzonderlijk af te staan; dit zou inderdaad de inrichting uitmaken van eene tweede loterij, bij middel van de kansen der loterij door den Wetgever ingesteld; en deze tweede loterij zou natuurlijk niet geoorloofd wezen.

« Loterie sur loterie ne vaut », zou men kunnen zeggen, in den zin van : « Loterie non autorisée sur loterie autorisée est interdite ».

* * *

Dit grondbeginsel wordt o.a. bevestigd door Nijpels en Servais (Tome II, art. 303-304, Nr. 3).

Zij ontleden de Staatsloten als volgt : « Deux » éléments constituent ce qu'on peut appeler le domaine utile d'une obligation à lots : le droit au remboursement du capital nominal dans les conditions stipulées et avec bonification d'un intérêt annuel ; le droit à la chance d'obtenir une prime à l'un des tirages. »

« La loi autorise la loterie (second élément) en considération de l'épargne (premier élément). »

En hunne gevolgtrekking luidt :

« En conséquence, l'autorisation d'émettre ou de vendre des obligations à lots ne s'applique qu'à l'opération dans son ensemble portant simultanément sur les deux éléments. »

« Sur le principe, tout le monde est d'accord : quand il y a cession de chances de gain, indépendamment de l'autre élément du domaine utile du titre, il y a infraction aux articles 301 et suivants du Code Pénal. »

Hetzelfde criterium wordt door « Les Pandectes Belges » aangenomen :

« On a considéré comme une des conditions essentielles de la légalité d'une opération à primes, la réunion des deux éléments qui la composent, savoir : le prêt, qui constitue un placement de fonds sérieux, et le lot, qui attire par l'appât du gain, ce dernier élément devant toujours demeurer l'accessoire du premier. Toute combinaison qui a pour effet de désagréer ces deux éléments, pour spéculer séparément sur chacun d'eux et pour présenter aux convoitises du public la loterie isolée du placement des fonds, tombe sous le coup de la prohibition légale. ». (V° Emprunt à primes, N° 55.)

* * *

Over het principieel zijn Rechtspraak en Rechtsleer het eens; laat ons nu enkele gevallen nagaan, om de juiste toepasselijkheid ervan vast te stellen.

* * *

1e geval : Een wisselagent verkoopt Staatsloten, betaalbaar met afkortingen; de schikking luidt, dat

de koper van een bepaalden titel den eigendom ervan slechts bekomen zal, wanneer de volle prijs afbetaald zal zijn, maar dat hij onmiddellijk de kansen om de loten te winnen, geniet.

Bestaat er in dit geval verkoop, alhoewel het eigendomsrecht niet oogenblikkelijk overgemaakt wordt aan den koper?

Deze vraag komt op deze andere neder : Is het onmiddellijk afstaan van het eigendomsrecht een « essentielle » van den verkoop?

De Rechtsleer heeft, in het algemeen, hierop ontkennend geantwoord : de onmiddellijke afstand van het eigendomsrecht is wel een « naturale » van den verkoop, maar geen « essentielle ».

Zie in dezen zin : Planiol, Tome I, blz. 455, Nr 1310. — Colin et Capitant, Tome I, blz. 938 en 939. — Pandectes Belges, V° Vente, Nr 1024.

Er bestaat dus, in het bedoeld geval, niettemin verkoop van den titel, en bijgevolg valt de verkoop van het recht op de kansen niet onder toepassing der strafwet.

Titel en kans worden inderdaad niet afzonderlijk afgestaan; alleenlijk wordt de koper op verschillende oogenblikken titularis van de twee elementen.

Dit stelsel van verkoop maakt dus geen ongeoorloofde loterij uit.

* * *

2e geval : Eene bank verkoopt 25 titels, betaalbaar bij afkortingen, aan 25 verschillende personen.

Ieder koper weet op voorhand op welken titel hij recht heeft en kent het nummer ervan.

Maar zoolang de titels niet afbetaald zijn, zal ieder koper recht hebben op 1/25 van al de loten, die door de 25 titels gewonnen zouden worden.

Er bestaat dus eene gemeenschap van kansen tusschen de 25 koopers.

De Rechtspraak neemt dit stelsel als geoorloofd aan, omdat het niet verboden is, onder mede-eigenaars van titels, eene dengelijke gemeenschap van kansen te stichten, en omdat er feitelijk hier eene gemeenschap tevens gesticht wordt betreffende het eigendomsrecht der 25 titels.

De kans, door den Wetgever aan den titel gehecht, wordt hiermede in getal vermeerderd, maar in waarde evenredig verminderd : ieder deelnemer heeft inderdaad 25 maal meer kansen om een lot te winnen, maar zal er slechts 1/25e van ontvangen.

In alle geval worden de kansen, tusschen den koper enerzijds en de groep der koopers anderzijds, niet van het geheel der verkochte titels afgezonderd.

Zie Beroepshof Brussel, 21 Mei 1885, Pasicrisis 1887, II, p. 348 :

« Attendu que la combinaison, ... consiste » donc à établir, entre un certain nombre de person-

» nes et pour un certain temps, une indivision dans
 » la propriété d'obligations à lots déterminées, et,
 » par suite, dans les primes qui seraient attribuées
 » par le sort à ces obligations. »

« Attendu que les obligations à lots émises réguliè-
 » lièrement peuvent, comme toute propriété, mobi-
 » lière, appartenir indivisément à plusieurs person-
 » nes, la transmission de cette propriété et les droits
 » respectifs des copropriétaires indivis devant être
 » réglés, soit d'après les principes généraux qui
 » régissent l'indivision, soit au moyen de conven-
 » tions librement acceptées par les propriétaires. »

» Attendu que le fractionnement du prix en un
 » certain nombre de paiements successifs ne change
 » pas le caractère de la vente, qui n'en est pas
 » moins définitive; que le souscripteur, dans ce cas,
 » n'achète pas la chance d'un gain séparé du titre
 » lui-même, mais qu'il ne participe aux chances du
 » tirage que parce qu'il est devenu propriétaire et
 » dans les limites de sa propriété. »

« Attendu que si l'association entre coproprié-
 » res de valeurs à lots multiplie les occasions de
 » gain, elle diminue proportionnellement la valeur;
 » que les chances de gain devenant plus fréquen-
 » tes, les gains deviennent en même temps plus
 » modérés; qu'ainsi la combinaison, bien loin
 » d'augmenter l'élément aléatoire de la loterie au-
 » torisée, tend, au contraire, à égaliser dans une cer-
 » taine mesure le gain et la perte entre les copro-
 » priétaires. »

« Attendu que les souscripteurs n'acquerraient par
 » cette combinaison aucune chance de plus que cel-
 » les qui leur étaient assurées par le tableau d'amor-
 » tissements des emprunts approuvé par le gouver-
 » nement, puisque les primes gagnées devaient être
 » attribuées exclusivement aux propriétaires indivis
 » et partagés également entre eux, sans que les
 » prévenus offrissent de leur procurer par la voie
 » du sort un gain spécial en dehors de celui qui
 » résultait naturellement des chances de l'emprunt
 » autorisé. »

» Attendu qu'il n'est donc pas exact de prétendre
 » que la combinaison offerte au public par les pré-
 » venus constituait une loterie particulière greffée
 » sur la loterie autorisée et ayant une existence à
 » côté de celle-ci. »

* * *

3e geval : Hetzelfde stelsel als in het 2e geval,
 maar zonder op voorhand aan den kooper kennis
 te geven van het nummer van den door hem ver-
 kochten titel.

Dit stelsel bestaat uit twee afzonderlijke verrich-
 tingen :

1) verkoop van een « genus », titel waarvan het
 nummer niet gekend is;

2) gemeenschap van de kansen van de 25 ver-
 kochte titels, waarvan de nummers wel gekend zijn.

De Rechtspraak heeft geoordeeld, dat de gemeen-
 schap van kansen hier niet onder mede-eigenaars
 der titels bestond en dat het stelsel dus de afzon-
 derlijke afstand uitmaakte van eene groep kansen
 en van een pak titels.

De verkooper had inderdaad, na afbetaling van
 den titel, een anderen titel kunnen afgeven dan een
 der 25 titels der gemeenschap van kansen.

Dit stelsel valt dus onder de toepassing van de
 Wet.

Cfr. Beroepshof Brussel, 6 Mei 1896, Pasicrisie
 1896, II, p. 209. — Cassation française, 31 Januari
 1885, Dalloz périodique, 1886, I, p. 182.

* * *

4e geval : Hetzelfde stelsel als in het 2e geval;
 de kooper kent het nummer van den door hem ge-
 kochten titel.

Doch hij heeft recht, niet alleenlijk op 1/25e van
 de loten der titels door de 25 koopers gekocht,
 maar ook op 1/25e van de loten van 25 andere
 titels, dewelke eigendom der bank blijven.

Dit stelsel is verboden, omdat de gemeenschap
 der kansen, alhoewel onder mede-eigenaars be-
 staande, zich tot titels uitbreidt, die hun eigendom
 niet zullen worden.

Het toekennen van de kansen van de titels, die
 eigendom bleven van de Bank, had voor gevolg
 eene wijziging van de kansen, door den Wetgever
 aan de gekochte titels gehecht.

* * *

5e geval : Een privaat persoon richt eene tombola
 in, zonder bestuurlijke machtiging; de winnende
 nummers bekomen Staatstitels met premiën.

Het spreekt vanzelf dat deze tombola eene ver-
 boden loterij uitmaakt, daar zij het risico der wette-
 lijke loterij vermeerdert.

II. — PRICK-PUZZLES

De aldus genoemde apparaten bestaan uit een
 kartonnen bord, met een zeker getal gaten door-
 boord en van beide kanten met papier bedekt.

Het papier wordt in vakken verdeeld, waarvan
 het getal gelijk is aan dat der gaten.

Onder ieder vak bevindt zich, in de kartonnen
 laag van het bord, een onzichtbaar bolletje.

Aan den kooper van eene zekere hoeveelheid
 koopwaren, of aan alwie eene zekere som betaalt,
 wordt toegelaten een der vakken te doorboren, der-
 wijze dat het erin staand bolletje te voorschijn komt.

De bolletjes verschillen van kleur en iedere kleur
 geeft recht op eene verschillende premie.

* * *

Indien de kooper over geen het minste element

beschikt om het te boren vak te kiezen, dan is dit stelsel natuurlijk eene loterij, vermits de winst, bestaande in het verschil van waarde der premiën, aan louter toeval te danken is.

De uitbating ervan is dus strafbaar, zelfs wanneer alle bolletjes, zonder uitzondering, op eene premie recht geven, zelfs indien de waarde der geringste premiën het te betalen bedrag evenaart of overtreft, zoodat er geen gevaar voor verlies bestaat.

Cf. Verbrekingshof, 1 Mei 1899, Pasicrisie, blz. 208; Pand. Pér. 1900, Nr 168.

Zekere uitbaters hebben echter het karakter van de « prick-puzzles » gewijzigd met de winnende nummers derwijze te plaatsen, dat zij volgens eene zekere uiteengezette methode door navorsching gevonden kunnen worden.

Dan wordt het stelsel natuurlijk een behendigheidsspel en is de uitbating ervan niet verboden.

III. — VERKOOP VAN KOOPWAREN MET PREMIËN

Talrijke handelaars trachten den verkoop van hunne producten te bevorderen met premiën aan de koopers aan te bieden.

In een pak of doos bevindt zich een bon, of een prent, of een lichtbeeld, en het opsturen van een zeker getal ervan geeft recht op een geschenk.

* * *

Dit stelsel is toegelaten op de volgende voorwaarden :

1) Iedere bepaalde hoeveelheid der producten moet hetzelfde getal bons bevatten.

B.v. : één lichtbeeld per chocolade reep; één bon per sigarettendoos, enz.

2) Een bepaald getal bons moet recht geven op een bepaald geschenk, op voorhand kenbaar gemaakt.

B.v. : een rijwiel voor 200 bons; een kilo chocolade voor 20 bons, enz.

3) De bons moeten allen, zonder onderscheid, recht geven op hetzelfde geschenk of een deel van geschenk, tenzij 't verschil op voorhand gekend zij.

Deze laatste voorwaarde dient nauwkeurig nageleefd, want het is desbetreffend dat de meeste inbreuken gepleegd worden.

* * *

Eerste voorbeeld : Een nijveraar geeft bons van verscheidene kleuren uit : een groene bon is vijf witte bons waard, en een roode bon vijf zwarte dito's.

Indien de koper op voorhand weet, in welke pakken of dozen de groene, witte, zwarte bons zich bevinden, dan speelt het toeval geene rol en is het stelsel toegelaten.

Worden de koopwaren integendeel op zulke wij-

ze ingepakt, dat de kleur der bons niet zichtbaar is en onbekend blijft, dan is de winst aan louter toeval te danken en is bijgevolg het stelsel verboden.

* * *

Tweede voorbeeld : Een chocoladefabriek geeft, bij iedere reep, een bon, waarop een letter geprent is; wie een volledig alfabet verzamelt en opstuurt heeft recht op een doosje pralines.

Zijn de letters zichtbaar, dan kan de koper zich wetens en willens het alfabet verschaffen, en dan is er geene loterij.

Maar weet de koper niet, welke letter in iedere reep gestoken werd, dan hangt het verzamelen van zijn alfabet van het toeval af en dan valt het stelsel onder de toepassing van de wet.

Dezelfde oplossing geldt natuurlijk voor het verzamelen van eene reeks pontretten, zooals b.v. die van de 20 beste Belgische wielrijders, of van de 12 grootste kunstschilders der Vlaamsche School, enz.

Laat ons ook opmerken, dat een dergelijk stelsel zeer gemakkelijk aanleiding geven kan tot bedrog tegenover het publiek : zoo kan de firma zekere letters van het alfabet in eene bepaalde streek uitsluitend verspreiden, derwijze dat de inwoners van de andere streken alle moeilijkheid zouden hebben om het alfabet te verzamelen, en een echt stelsel van ruilingen met de bevoordeeligde streek zouden moeten inrichten.

Erger nog, zou men zekere letters opzettelijk niet laten drukken, of in geringer getal dan de andere, zoodat alle verzamelingen, of zekere, ten minste, steeds onvolledig zouden blijven. Deze praktijk zou overigens als oplichterij strafbaar zijn.

Frédéric LE PAIGE,
Substituut-Procureur des Koning
te Antwerpen.

TAFELS

DER DRIE EERSTE JAARGANGEN VAN HET R. W.

Naar aanleiding van de verandering van formaat van het R. W., is ons van verschillende zijden gevraagd geworden, wanneer de inhoudstafels van de eerste drie jaargangen van ons tijdschrift zouden verschijnen. Wij hebben het genoeg aan onze abonneuten te kunnen mededeelen dat deze tafels thans volkomen klaar zijn en dat ze binnen enkele dagen zullen worden besteld.

Deze tafels zijn volgens een volstrekt nieuwe methode bewerkt geworden, op dusdanige wijze dat onze abonneuten gelijkertijd zullen beschikken over een gemakkelijk te consultereeren boekdeel, waarin de stof volgens rubrieken geordend is en tevens over een fichenstelsel dat hen zal toelaten de opzoekingen van rechtspraak oneindig te vergemakkelijken.

Deze tafels, die tevens een belangrijke bijdrage vormen tot de Vlaamsche rechtskundige literatuur zullen door onze lezers stellig ten zeerste welkom geheeten worden.

De omstandigheid dat de stof bevat in drie jaargangen thans in één enkele tafel is kunnen verwerkt worden, verhoogt ten zeerste de practische waarde van deze tafels.

De Redactie.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE GENT

4e Kamer. — 15 Mei 1934.

Voorzitter : M. Lagae.
Raadsheeren : MM. Depoortere en Fiers.
Pleiter : Mr. A. Samyn.

STRAFRECHT. — SMAAD, EERROOF, BELEEDIGING, LASTER. — VERJARING.

Het wanbedrijf «smaad» vereischt als hoofdbestanddeel dat de betrokken persoon aanwezig weze bij het plegen der feiten.

Belediging en laster tegen een openbaar beambte of tegen een aangestelde der openbare macht verjaren na drie maand.

De burgerlijke vordering dient ook binnen den termijn van drie maand ingeleid.

Overwegende dat de beroepen van den betichte en van het Openbaar Ministerie tijdig en regelmatig in den vorm ingesteld zijn geweest en dus ontvankelijk zijn ;

Overwegende dat het vervolg ingespannen door het Openbaar Ministerie voor de boetstraffelijke rechtbank van Brugge, tegen de betichte Eloy Romain, bij rekwisitorium van 9 Januari 1933, uit hoofde van smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen gericht te hebben, te Oostende, den 4 Oogst 1932, tegenover Moreaux Edouard, burgemeester van Oostende in zijne hoedanigheid van agent, openbaar gezag of machthouder of persoon met eene openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid der uitoefening van zijn bediening, dezelfde feiten betreffende welke voorzien zijn in de vordering bij rechtstreeksche dagvaarding van deurwaarder Edouard De Mulder, ingeleid den 26 Juni 1933 voor de zelfde boetstraffelijke rechtbank van Brugge, door voornoemden burgemeester Moreaux en strekkende tot de veroordeeling van dezelfde betichte Eloy Romain, uit hoofde van eerroof, minstens smaad te hebben gepleegd jegens burgemeester Moreaux, te Oostende, den 4 Oogst 1932, bij misgreep in deze laatste dagvaarding vermeld als zijnde begaan, den 5 Oogst 1932 ;

Overwegende dat de eerste rechter, door deze onderscheidene rechtvondingen beslist heeft zonder de samenvoeging uitdrukkelijk te verklaren, wat diende gedaan te worden, in feite doch deze samengevoegd heeft met in de twee zaken een en zelfde vonnis te vellen ;

Overwegende dat het wanbedrijf van smaad als hoofdbestanddeel vereischt dat de genaamde persoon aanwezig is bij het plegen der feiten ;

Overwegende dat het bestreden vonnis dus te rechte geoordeeld heeft dat de betichte zich niet plichtig had gemaakt aan smaad jegens den heer burgemeester Moreaux ;

Voor wat den eerroof betreft :

Overwegende dat er hier enkel sprake kan zijn, of wel van belediging, ofwel van laster, gericht jegens

een openbaar beambte of aangestelde der openbare macht, waarvan de vordering verjaart met drie maand op grond der art. 4 en 12 van het decreet van 20 Juli 1931 op de drukpers ;

Overwegende dat in feite ter zake tegen den betichte ten laste gelegde feiten gepleegd zijn geworden, den 4 Oogst 1932, alswanneer de eerste akte van vervolg enkel ingeleid is geweest door het Openbaar Ministerie den 9 Januari 1933, als wanneer de verjaring van de rechtsvordering reeds voltrokken was ;

Dat, bijgevolg ook den burgerlijken eisch verjaard is, niet ingeleid zijnde in de drie maanden sedert het plegen der feiten ;

Gelet op de wetsbepalingen door den eersten rechter ingeroepen en gezien art. 4, 12 Wet 4 Oogst 1932 door den Heer Voorzitter ter zitting aangeduid ;

Om deze redenen,

Het Hof,

Recht doende tegensprekelijk ;

Zegt dat de beide zaken samengevoegd zijn ; ontvangt de beroepen en erop beslissende ;

Bevestigt het bestreden vonnis voor zooveel het den betichte vrijgesproken heeft uit hoofde van smaad ;

Doet het te niet voor het overige en opnieuw beslissende :

Verklaart het vervolg van het Openbaar Ministerie en de rechtsvordering der burgerlijke partij verjaard ;

Verklaart de burgerlijke partij niet ontvankelijk in haren eisch, deze vordering tevens verjaard zijnde ;

Veroordeelt de burgerlijke partij in de kosten der beide aanleggen, begroot op 127,01 frank.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

20 Juni 1934

Voorzitter : M. Pardoën.

Rechters : MM. Van Schooten en Van Molleghem.

Pl. : Mters Callewaert, Kirschen en Broeckaert.

STRAFVORDERING. — DAGVAARDING NA BEVEL DER RAADKAMER. — ONTVANKELIJKHEID.

Een rechtstreeksche dagvaarding tegen personen niet vermeld in het bevel der raadkamer is ontvankelijk.

Storck t/Kaesen

Gezien de rechtstreeksche dagvaarding dd. 27 en 28 April 1934, ten verzoeke der N.V. Storck Frères en Co en Geerdinck Gerhardus, tegen Kaesen Marcel, Bonnaerens Ivo en de N. V. Modernité, strekkende tot : 1) de veroordeeling der twee eersten a. tot de straffen voorzien door de wet wegens onvrijwillige verwondingen en tot het betalen, ten titel van schadeloosstelling aan eerste verzoekster, der som van 48.000 frank en aan tweeden verzoeker de som van 5.000 frank ; 2) tot de veroordeeling der derde gedaagde als burgerlijk verantwoordelijk voor de

twee eersten tot het betalen derzelfde sommen bij gebrek aan betaling door dezen ;

Gezien het besluitschrift der rechtstreeks gedaagden waarop de niet-ontvankelijkheid der rechtstreeksche dagvaarding opgeworpen wordt, om reden dat de feiten hun ten laste gelegd het voorwerp zouden geweest zijn van een strafonderzoek, na hetwelk de genaamde Geerdinck alleen bij bevel der Raadkamer vóór de boetstraffelijke Rechtbank verzonden werd, hetgeen eene stilzwijgende beslissing van niet-vervolgving zou daarstellen tegen alle andere mogelijke daders ;

Gehoord ter zitting van 23 Mei 1934 het advies van het Openbaar Ministerie, betreffende de ontvankelijkheid van den eisch ;

Overwegende dat inderdaad, bij rechtsvordering van 8 November 1933, de heer Prokureur des Konings bij deze Rechtbank de verzending voor de boetstraffelijke rechtbank van zijn Arrondissement gevraagd heeft der genaamden Loves Frederik en Geerdinck om te Hofstade, den 14 Augustus 1933, bij gebrek aan vooruitzicht of voorzorg, onvrijwillig de dood te hebben veroorzaakt van Meert Odilon en verwondingen te hebben veroorzaakt aan Janssens, August, De Prins, Frans, Dooms Frans, Bonnaerens Ivo en Van den Bonne, Albert ;

Overwegende dat op 19 December 1933, de Raadkamer een bevel van niet-vervolgving uitgevaardigd, heeft ten voordeele van Loves Frederik en beklaagde Geerdinck voor de Boetstraffelijke Rechtbank verzonden heeft op voet van het hierboven gemeld rekwisitorium ;

Overwegende dat de N.V. Storck en Geerdinck op wier verzoek de rechtstreeksche dagvaarding gegeven werd, beweren ook schade geleden te hebben door hetzelfde stoffelijk feit dat de dood van Meert en de verwondingen van Janssens en consorten veroorzaakt heeft, en zij deze toeschrijven aan een gebrek aan vooruitzicht of voorzorg van wege de twee eerste rechtstreeks gedaagden ;

Overwegende dat de feiten ten laste dezer laatsten gelegd bijgevolg wel dezelfde zijn als deze uit hoofde derwelke Geerdinck vóór de Rechtbank verzonden werd ;

Overwegende dat de heer Onderzoeksrechter, gelast geweest zijnde door het Openbaar Ministerie, onderzoek te doen over feiten weliswaar zonder voorafgaandelijke vordering, het recht had andere personen dan Loves en Geerdinck als beklaagden te ondervragen (Verbr. 29 Maart 26; Pas. 1926-1-318) ;

Dat, indien de titel van het Hoofdstuk IX Wetboek van strafrechtspleging aanduidt dat de zaken bij de Raadkamer aanhangig worden gemaakt door het verslag van den Onderzoeksrechter, de tekst van art. 127 nochtans klaarblijkelijk de Raadkamer niet belet te beslissen buiten de perken van het rekwisitorium, hetwelk onontbeerlijk is en het verslag moet voorafgaan ; dat het uitoefenen der publieke actie ten andere alleen aan het Openbaar Ministerie behoort, zooals blijkt uit artikels 9 en 22 van het Wetboek van strafrechtspleging ;

Dat de Raadkamer bijgevolg hare macht zou te buiten gegaan zijn, had ze ambtshalve andere personen voor de Rechtbank verzonden dan deze tegen dewelke het Openb. Ministerie de verzending gevorderd had of zelfs had ze een bijgevoegd onderzoek bevolen, dragende tegen personen welke niet in be-

tichting gesteld waren (Hof van Beroep te Gent, 29 Maart 1862, Pas. 63.2.207; Dall. Répert. Ve Instr. Crim. N^o802);

Overwegende dat, wanneer, zooals in het geval waarover het Hof van Verbreking het Arrest velde welk door de rechtstreeks gedaagden wordt ingeroepen (14.6.09), de Raadkamer een bevel van niet-vervolgving verleend heeft zonder iemand vóór de rechtbank te verzenden, eene rechtstreeksche dagvaarding niet ontvankelijk moet verklaard worden, niet omdat de Raadkamer zich aldus stilzwijgend zou uitgesproken hebben tegenover alle mogelijke daders, maar wel omdat de kennis der feiten waarover het onderzoek liep, slechts voorloopig aan de onderzoeksgerechten onttrokken werd en hun bij vordering van het Openbaar Ministerie terug kan worden geschonken indien nieuwe bezwaren opdagen tegen gelijk wie, dat hij reeds vroeger in betichting gesteld werd of niet ;

dat de kennis der feiten integendeel definitief en volledig aan de onderzoeksgerechten onttrokken is wanneer één betichte voor de Rechtbank werd verzonden ;

dat dit bevel van verzending geen stilzwijgend bevel van niet vervolgving uitmakende ten voordeele van personen welke niet begrepen waren in de rechtsvordering van het Openbaar Ministerie, — zooals hier boven uiteengezet — die personen rechtstreeks mogen gedagvaard worden.

Om deze redenen,

De Rechtbank,

verklaart de rechtstreeksche dagvaarding ontvankelijk. Legt de kosten van het incident ten laste der rechtstreeks gedaagden, solidair.

Beveelt dat er zal overgegaan worden tot de behandeling der zaak ten gronde, ter terechtzitting van 3 Oktober 1934.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

3 Juli 1934

Voorzitter : M. De Cleene.

Referendaris : M. L. Thuysbaert.

Pleeters : MM. Melis en Orban.

OVEREENKOMST. — OORZAAK. — SCHULDERKENTENIS ZONDER AANGEDUIDE OORZAAK. OVEREENKOMST. — TOESTEMMING. — DRONKENSCHAP.

De rechtsleer zoowel als de rechtspraak beslissen dat de erkenning, zonder uitgedrukte schuld-oorzaak, volstaat om het bestaan der schuld te bewijzen, zolang de schuldenaar geen tegenbewijs zal geleverd hebben, waaruit zou blijken dat deze schulderkennis zonder oorzaak of wegens een ongeoorloofde oorzaak onderteekend werd.

Er kan geen verbintenis tot stand komen wanneer de wilsverklaring uitgaat van iemand die het gebruik van zijn geestesvermogens mist, namelijk wanneer de wilsverklaring gedaan wordt door een beschonken persoon, ten minste wanneer de dronkenschap zoo hevig was dat hij van zijn zinnen was beroofd.

Verplancken t/ Baert.

Gezien het geregistreerd exploit van verzet gedagteekend 1 Juni 1934 ;

Aangezien de vraag strekt ten einde het verzet van dan aanlegger tegen het vonnis bij verstek tegen hem geweest, door de Rechtbank van Koophandel te St. Niklaas, op 8 Mei 1934, te hooren ontvangen; voorts, gedaagde, de oorspronkelijke vordering niet-ontvankelijk, althans ongegrond te hooren verklaren; diensvolgens, eischer in verzet te hooren ontheffen van alle veroordeelingen tegen hem door gemeld vonnis uitgesproken met verwijzing van gedaagde in verzet tot de kosten van het geding;

Aangezien het verzet regelmatig is in den vorm en, overigens, zijn ontvankelijkheid niet wordt betwist ;

Aangezien aanlegger, tot staving van zijn verzet, aanvoert dat de verbintenis, zoogezegd door hem aangegaan, om aan den oorspronkelijken eischer, door bemiddeling van de Banque Centrale de la Dendre, de som te betalen van 9.500 frank, zonder oorzaak is, daar hij nooit eenig voorschot heeft ontvangen van den gedaagde en er, derhalve, van wege dezen, geen tegensprestatie werd gedaan ;

Aangezien de Rechtsleer zoowel als de Rechtspraak beslissen dat de erkenning, zonder uitgedrukte schuld-oorzaak, volstaat om het bestaan der schuld te bewijzen, zoolang de schuldenaar geen tegenbewijs zal geleverd hebben, waaruit zou blijken dat deze schulderkenning zonder oorzaak of wegens een ongeroofde oorzaak onderteekend werd (Planiol et Ripert. D. I. bl. 366; Capitant, De la cause, Nr 169; Kluyskens, De Verbintenissen, bl. 52. Nr 59);

Aangezien eischer in verzet de afwezigheid van oorzaak niet bewijst, noch aanbiedt te bewijzen ;

Aangezien eischer in verzet nog aanvoert, dat, op het oogenblik waarop hij zich zou verplicht hebben om aan den gedaagde de som van 9.500 frank te betalen, hij zich in een toestand van natuurlijke onbekwaamheid heeft bevonden; dat hij, namelijk, in een toestand van volkomen dronkenschap verkeerde, zoodat de verbintenis onbestaanbaar moet geacht worden ;

Aangezien er, inderdaad, geen verbintenis kan tot stand komen wanneer de wilsverklaring uitgaat van iemand die het gebruik zijner geestesvermogens mist, namelijk, wanneer de wilsverklaring gedaan wordt door een beschonken persoon, ten minste wanneer de dronkenschap zoo hevig was dat hij van zijn zinnen was beroofd; (Kluyskens, De Verbintenissen, bl. 18, Nr 19; Nimes, 29 Jln. 1890; D. P. 1891, 2,27);

Aangezien eischer in verzet aanbiedt te bewijzen door alle rechtsmiddelen, getuigen inbegrepen, dat hij, op het oogenblik waarop hij de ingeroepen schuldbekentenis heeft geschreven, in een toestand van volkomen dronkenschap verkeerde ;

Aangezien het aangehaalde feit ter zake dienend en afdoende is ;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, ontvangt het verzet en, alvorens verder te beslissen, laat den eischer in verzet toe het bewijs te leveren door alle rechtsmiddelen, getuigen inbegrepen, van het door hem hiervoren aangehaalde feit, hetwelk moet beschouwd worden als zijnde hier vermeld ;

Behoudt aan gedaagde in verzet het tegenbewijs voor ;

Kosten voorbehouden.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

9e Kamer. — 5 Juli 1934

Voorzitter : M. Heimbürger.
Rechters : MM. Bertels en Paës.
Pleiters : MM. J. Crets en De Meyer.

STRAFRECHT. — SAMENHANG. — ARTIKEL 227 W. S. R. — NIET BEPERKEND. — SAMENHANG GERECHTVAARDIGD DOOR ENKEL VERBAND.

Artikel 227 van het W. S. R. dat de gevallen opsomt waarin zich tusschen twee strafzaken samenhang voordoet, is niet beperkend, doch enkel aanduidend. Het is voldoende, om samenhang vast te stellen, dat twee misdrijven met elkaar in verband staan. De Rechtbank heeft trouwens altijd het recht de samenvoeging te bevelen in het belang der gerechtigheid, ook dan wanneer er geen samenhang bestaat.

L. t/ D. C. en Vlaamsche Tandheelkundige Studiekring t/L

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn advies :

Gezien de schriftelijke besluiten van betichte L. strekkende tot de samenvoeging der zaken nr der notitiën 248 (rechtstreeksche daging) tegen D. Cl. Robert en nr der notitiën 112 (rechtstreeksche daging) Vlaamsche Tandheelkundige Studiekring tegen L.

Aangezien deze zaken respectieffelijk als voorwerp hebben vervolgingen ;

1o) tegen L. om tussohen 27 November 1933 en den 17 Februari 1934 meermalen zonder daartoe bevoegd te zijn, eenigen tak der geneeskunde hoe ook genaamd te hebben uitgeoefend en

2o) tegen D. Cl. Robert om in December 1933 en Januari 1934, om kwaadwillig een bepaald feit ten laste van L., te hebben gelegd die van aard is zijn eer te krenken en voorzien onder art. 443 en 444 van het S. W. B.

Aangezien het de Rechtbank behoort na te gaan of de misbruiken waarvan gewag mogen aanzien worden als samenhangend in den zin der art. 226 en 227 van het wetboek van strafvordering. (Cass. 8 Juli 1878. Pas. 1878 1/-408).

Aangezien wel is waar de eenvoudige betrekking welke tusschen twee zaken bestaat onvoldoende is om den samenhang daar te stellen en namelijk dat een wanbedrijf met een ander niet samenhangend is om de enkele reden dat het er gelegenheid heeft toe gegeven. (Beltjens 1. art. 227 1o/1o :) dat nochtans de opsomming der gevallen van samenhang door art. 227 gedaan niet als beperkend, maar wel als aanduidend moet aanzien worden (Beltjens élem. nr 13 en Cass. 17 Juni 1867. Pas. 1868, 1. 465,) dat onder anderen om den samenhang vast te stellen het volstaat dat de misdrijven weskwestie met elkaar in verband staan. (Haus. Dr. Pénal nr 406).

Aangezien in huidig geval het verband op voldoende wijze schijnt te bestaan : dat inderdaad de persoon die het voorwerp der rechtstreeksche daging ten laste van L. uitgeleverd heeft, dat beide dagingen feiten aanhalen welke allen te Antwerpen en in het zelfde tijdperk van December 1933 tot Januari 1934 zouden gebeurd zijn; dat onder de gedaagde getuigen er zekere zijn die in de twee zaken dienen gehoord te worden :

Aangezien overigens, zelfs in de veronderstelling dat luidens art. 227 van het Wetboek van strafverordering het huidige geval niet als een geval van samenhang moet aanzien worden, de rechtbank niettegenstaande zou gerechtigd zijn de zaken samen te voegen wanneer deze samenvoeging in het belang der gerechtigheid voorkomt.

Aangezien inderdaad deze rechtsleer door een arrest van het Verbrekingshof in date 24 Maart 1890 (Pas. 1890 I. P. 129) uitdrukkelijk bekrachtigd wordt: dat dit arrest verklaart dat wanneer het vonnis bekend dat er tusschen de zaken geen samenhang bestaat, doch dat er tusschen hen verband bestaat zoodat het nuttig is ze samen te voegen om ze terzelfdertijd te vonnissen, gelijksoortige samenvoeging met geene enkele rechterlijke beschikking in tegenstrijd is:

Aangezien onbetwijfeld zulkdanig verband tusschen de huidige zaken bestat en dat in het belang van eene goede gerechtigheid er gronden toe zijn ze terzelfdertijd te behandelen en te vonnissen.

Om deze Redenen,

De Rechtbank alle meer uitgebreide of tegenstrijdige besluiten verwerpende, voegt de zaken onder nr 112 en 248 der notitiën samen.

Voegt het tusschengeschil bij den grond der zaak en voorbehoudt de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE AALST

2e Kamer. — 18 September 1934.

Referendaris : M. J. Van den Bergh.
Pleiters : MM. Moyersoen en De Clippele.

ONEERLIJKE MEDEDINGING. — MISBREUK VAN EEN WETENSCHAPPELIJKE BIJDRAGE.

Een artikel waardoor de productie van een mededinger wordt afgekeurd is niet verschoond, wanneer het den vorm aanneemt van een wetenschappelijk artikel.

Daar het zelfs verboden is waarachtige feiten aan te halen om zijn mededinger schade te veroorzaken, is het des te zekerder dat een in schijn wetenschappelijk artikel, waarvan het publiek de waarde niet kan beoordeelen, eene oneerlijke mededinging vormt.

De bewering deze mededinging te rechtvaardigen ter behartiging van het algemeen belang is zonde van waarde.

N. V. Phosphates de St. Symphoriën t/S. V. Redt U zelven

Aangezien het landbouwweekblad «De Koornbloem» orgaan der Landbouwvereniging «Redt U Zelfen» in zijn nummer van 18 Februari 1934, onder de hoofding «Opgepast voor bedrog», een artikel publiceerde beginnende met de woorden :: volgens wij vernemen... en eindigende met de woorden; de boeren bedotten; Dat op 15 April 1934 hetzelfde orgaan, onder de hoofding «Ruwe Fosfaten»; een tweede artikel publiceerde beginnende met de woorden: Terugkomende op onze vermaningen... en eindigende met de woorden: zijn deze meststoffen daaromtrent waardeloos;

Aangezien de aanlegster vooruitziet dat deze artikels haar bedoelen, en aan hare goede faam en aan hare zaken 'n aanzienlijk kwaad berokkenen;

Aangezien de eisch voor doel heeft te hooren zeggen, dat bedoelde artikels lasterlijk zijn en daden van onrechtmatige en oneerlijke concurrentie: de verweerster te doen verwijzen tot betaling aan de eischeres ten titel van schadevergoeding van eene som van fr. 250.000; haar te hooren veroordeelen tot het over drukken van het te wijzen vonnis in zijn geheel op de eerste bladzijde van het nummer van «De Koornbloem», dat eerst zal verschijnen na beteekening van het vonnis onder den titel: «Rechtsherstel» haar te hooren veroordeelen, van nu af, voor het geval aan dit bevel binnen het gesteld termijn geen gevolg zou worden gegeven, tot eene subsidiaire schadevergoeding van 100.000 fr.; de eischeres te hooren machtigen het te wijzen vonnis in zijn geheel, onder den titel «Rechtsherstel» te publiceeren in vijf verschillende dag- of weekbladen naar haar keus; te hooren zeggen dat de kosten der inlasschingen ten laste van verweerster opvorderbaar zullen zijn op enkel vertoon van de kwijtschriften; verweerster zich te hooren verwijzen in de kosten en veroordeelen tot de rechterlijke intresten.

Aangezien het voor den lezer dezer artikels duidelijk was dat de eischeres werd bedoeld; dat de zinsnede in het artikel van 15 April 1934: fosfaatmeststoffen van welken naam of titel (al was het ook de naam van een heiligen Sint), allen twijfel hieromtrent moet wegnemen, daar de verweerster niet betwist dat de eischende maatschappij de eenige is die handel drijft in meststoffen onder den naam van een heilige; dat dit artikel aansluit bij datgene van 18 Februari 1934 en het dus vaststaat dat beide tegen de eischeres waren gericht.

Aangezien het eerste artikel verscheen onder de hoofding «Opgepast voor bedrog» en onder meer de volgende aantijging bevatte: «Laat u dus niet bepraten al ware het ook een voordrachtgever of schoolmeester die het u wilt opsolferen; — U wordt bedrogen op de gemeenste manier —; dat dit artikel beleedigend is en van aard om de handelsfaam der eischeres te krenken en haar schade te berokkenen in hare zaken;

Aangezien het tweede artikel een studie overschrijft van een staatslandbouwvoordrachtgever; dat het cursiveeren in den tekst de zinsneden aanduidt die de eischeres bedoelen en de toelichting door de verweerster bij die studie gevoegd een scherpe kritiek is van eischeres producten;

Aangezien de wetenschappelijke waarde van die studie hier niet moet onderzocht; dat de fout die voor de oneerlijke concurrentie wordt vereischt bestaat, wanneer de handelaars de regels van hoffelijkheid en eerlijkheid door het gebriuk bekrachtigd, niet naleven; dat het toegelaten is bijdragen die aanspraak maken op wetenschappelijke waarde te gebruiken om zijn eigene produkten te verspreiden; maar dat het niet toegelaten is dergelijke bijdragen te misbruiken om de produkten van een concurrent te bekampen; dat verweerster te vergeefs opwerpt dat zij het algemeen belang heeft willen dienen;

Aangezien anders oordeelen een aanmoediging zou zijn voor het publiceeren van pseudo-wetenschappelijke artikels, over wier waarde de gewone lezer niet oordeelen kan, gevolgd van een toelichting die den beoogden concurrent zou aanduiden; dat dergelijke praktijk niet als gegrond zou kunnen betiteld worden;

Aangezien de rechtspraak aanneemt dat het zelfs niet toegelaten is echte feiten aan te halen om een

mededinger te bekampen (Handelsrechtbank. Brussel 26 Dec. 1905);

Aangezien de opwerping van verweerster als zou zij het algemeen belang willen dienen hebben niet moet weerhouden worden; dat de misdrijven tegen het algemeen belang door het strafgerecht worden opgespoord en beteugeld en het de verweerster vrij stond haar toevlucht te nemen tot dit gerecht; dat de bewering van een handelaar, voor het algemeen belang tegen een mededinger opgekomen te zijn, als zeer verdacht voorkomt en het veel waarschijnlijker is dat hij vooral het belang en den bloei van zijn eigene zaak heeft nagestreefd, al was het door benadeeling van den mededinger;

Aangezien de ongeoorloofde handelwijze van verweerster schade heeft berokkend, zoo stoffelijke als zedelijke; dat deze schade moeilijk te schatten is en best zal hersteld worden door de publicatie van dit vonnis; dat nochtans opdat de vergoeding volledig weze, ook een zekere som moet worden toegekend;

Aangezien de verweerster bij tegeneisch, betaling vraagt eener vergoeding van 2.000 fr. daar de eischeres zich schuldig zou gemaakt hebben aan oneerlijke concurrentie door het publiceeren van onwettelijke reclame.

Maar aangezien verweerster ten onrechte beweert dat de bedoelde reclame in strijd is met de wet van 15 Juli en het reglement van 15 Juni 1933.

Om die redenen,

De rechtbank, alle tegenstrijdige en meeromvattende besluiten verwerpende, vonnissende op den hoofdeisch, zegt dat de artikels verschenen in de «Koornbloem», den 18 Februari 1934 en den 15 April 1934, het eerste onder hoofding «Opgepast voor bedrog», en het tweede onder hoofding «Ruwe fosfaten» daden zijn van onrechtmatigen en oneerlijke concurrentie; verwijst de verweerster om te betalen aan de eischeres de som van fr.3.000 — verwijst haar tot het overdrukken van het huidige vonnis in zijn geheel onder den titel «Rechtsherstel» op de eerste bladzijde van het nummer van «De Koornbloem», dat eerst zal verschijnen na de beteekenings van het vonnis, op pene eene schadevergoeding te moeten betalen van 1.000 fr. voor iedere week vertraging; machtigt de eischeres dees vonnis onder den titel «Rechtsherstel» te publiceeren in twee verschillende dag- of weekbladen naar haar keus; zegt dat de kosten dezer inlasschingen ten laste van verweerster opvonderbaar zullen zijn op enkel vertoon van de kwijtschriften der drukpers; verwijst de verweerster tot de rechterlijke intresten en tot de kosten bedragende heden de som van fr. 171.25, verklaart den tegeneisch ongegrond; verklaart dees vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en zonder borg, behalve wat de kosten betreft.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

8e Kamer. — 25 April 1934.

Voorzitter : M. Kersse.

Referendaris : M. Verbraken.

Pleiters : Mters Van Santen t/ Collard, Cornellie en Poplimont.

MANDAAT. — AANVAARDING VAN DEN LASTGEVER. ALS SCHULDENAAR. — VERLIES VAN ALLE VERHAAL TEGENOVER LASTHEBBER.

Bij gebrek aan hoofdelijkheid tusschen lasthebber en lastgever, gaat het niet op beiden voor eenzelfde schuld aansprakelijk te maken. Het aanvaarden van den lastgever als schuldenaar brengt noodzakelijk het afzien van alle rechten tegenover den lasthebber mede.

Curator Cambrian Line t/ Stracke en anderen.

Aangezien de hierna vermelde schuldklaarders hunne opneming in het passief van het faillissement der naamlooze vennootschap «Cambrian Line» verzocht hebben;

1°) Stracke voor een bedrag van 105.166.65 frank; ter zitting gebracht op 112.755.30 frank; uit hoofde van laden, lossen, wegen en bewaken van koopwaren;

2°) Posenaer voor een bedrag van 3.327.25 frank; uit hoofde van levering van koopwaren en schadevergoeding wegens verbreken van eene overeenkomst;

3°) Kirsten voor een bedrag van 947.00 frank; uit hoofde van onkosten voor verhalen van schepen, ter zitting vermeerderd met Pond Sterling; 169.6/7 zonder aanduiding van oorzaak;

4°) Van der Veken voor een bedrag van 108.826.75 frank; uit hoofde van wanbetaling van een wissel van dit bedrag (bekleed met 100 frank zegels) door hem op 15 Januari 1930 op de gefailleerde vennootschap getrokken en door haar aangenomen;

Aangezien de gefailleerde vennootschap de agent was der William Thomas Shipping C°, bij wier receiver de schuldklaarders bekennen insgelijks, zonder voorbehoud jegens de gefailleerde vennootschap, hunne schuldvorderingen ingediend te hebben uitgezonderd Kirsten voor wat betreft zijne schuldvordering van 947.00 frank;

Aangezien de schuldklaarders niet betwisten dat hunne schuldvorderingen door voormelden receiver werden aangenomen en dat sommigen onder hen zelfs bekennen van hem een dividend op hunne schuldvordering ontvangen te hebben;

Aangezien het onverschillig is te onderzoeken of de gefailleerde vennootschap persoonlijk aansprakelijk kon gemaakt worden jegens de schuldklaarders vernits deze door het indienen zonder voorbehoud van hunne schuldvorderingen bij den receiver van haren lastgever, de William Thomas Shipping C°, deze laatste als hunne ware schuldenaars aanvaard hebben en als hare schuldeischers erkend geweest zijn;

dat het niet opgaat bij gebrek aan hoofdelijkheid tusschen lasthebber en lastgever beiden voor eene en dezelfde schuld aansprakelijk te maken;

Aangezien Van der Veken ten onrechte art. 537 van het Wetboek van Koophandel inroept, deze wetsbepaling hoofdelijkheid onder de schuldenaars veronderstellend, hetgeen het geval niet is;

Aangezien het aanvaarden van den lastgever als schuldenaar noodzakelijk het afzien van alle rechten tegen den lasthebber medebrengt;

Aangezien voor wat de schuldvordering van 947.00 frank betreft, door Kirsten ingediend deze door den curator betwist wordt en dat voormelde schuldklaarder er geen bewijs van geleverd heeft;

Om deze redenen,

Gelet op het eenig artikel lid VII der wet van 25 Oktober 1919 verwerpt de Rechtbank de schuldvorderingen ingediend door de schuldklaarders;

Stelt de kosten ten hunnen laste.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

2e Kamer. — 6 December 1933.

Voorzitter : M. Anthonis.
Pleiters : MM. Deckers en Van Gestel.

BEVOEGDHEID. — BELASTINGEN. — ANNALITEIT. — GEEN OPTELLING EN TOEPASSING VAN ART. 24 DER WET VAN 25 MAART 1876.

Voor het vaststellen der bevoegdheid van den Vrederechter voor wat betreft een vraag strekkende tot betaling door den huurder van belastingen op het gehuurde huis, moet men enkel rekening houden met de gevraagde som en niet van het totaal der in de toekomst nog te vervallen belastingen; het jaarlijksch karakter der belastingen, evenals de mogelijkheden dat het contract voortijdig verbroken zou worden, sluiten uit, dat de Vrederechter zich onbevoegd zou verklaren op basis van artikel 24 der wet van 25 Maart 1876.

Gys t/ Van Belle.

Aangezien het beroep regelmatig is en de ontvankelijkheid er van niet bestreden wordt;

Aangezien door inleidende dagvaarding beroeper van beroepene veroordeeling vroeg om aan hem te betalen de som van fr. 1636,89, zijnde 75 t.h. van de verschillende lasten betreffende het huis te Antwerpen, Lange Zavelstraat, 62, eigendom van beroeper;

Aangezien volgens geboekt huurceel van 15 Juli 1930 beroeper ontegensprekelijk het recht heeft van terugbetaling van alle belastingen, verschuldigd aan hem door beroepene, hetzij op fr. 2182,50, waarvan 75 t. h. dit is fr. 636,89, dit voor het dienstjaar 1932;

Aangezien die cijfers niet betwist zijn;

Maar aangezien beroepene doet gelden, dat de aanvraag, zoo zij ingeleid is voor den eersten rechter, moest ze aangenomen worden, ook voor de toekomst draagkracht zal moeten hebben en dat het vonnis bindend zal moeten zijn voor de nog te verstrijken jaren, tot het eindigen van het huurcontract;

Aangezien de eerste rechter aangenomen heeft, dat de eisch niet alleen strekt op de gevraagde somme van fr. 1639,89, maar ook op de sommen die zouden kunnen verschuldigd worden binnen de zes opeenvolgende en nog te loopen jaren van het bestaande huurcontract dat den duur van huur bepaalt op 9 achtereenvolgende jaren, te beginnen van 15 Juli 1930 tot 15 Juli 1939;

Aangezien de eerste rechter ook aanhaalt dat er bovendien nog eene betwisting bestaat aangaande den titel zelf, die zou dienen uitgelegd te worden, nopens zijne bewoordingen en nopens de draagkracht van de overeenkomst betreffende de belastingen;

Aangezien weliswaar beroepene slechts een gedeelte van het huis in huur heeft, maar nochtans artikel IV van het huurceel ten stelligste bepaalt, dat beroepene 75 t.h. van alle belastingen, welke verschuldigd zijn of zouden kunnen worden voor het geheele huis en aanhoorigheden, moet betalen;

Aangezien deze overeenkomst gesloten en geteekend, de wet der partijen vormt;

Aangezien de bewoordingen van het huurcontract

duidelijk zijn en dat zij zich uitleggen met het oog op den toestand ter plaatse op het oogenblik van het sluiten van het huurcontract tusschen partijen; dat toen het achterhuis en het magazijn niet dienden tot woongelegenheden, zooals dit thans het geval is, en dus betiteld werden als « aanhoorigheden » en dat de eigenaar, billijkheidshalve, aan zijn huurder den last van alle belastingen niet kan opleggen, bijzonderlijk wanneer het over plaatsen ging, waarover deze, noch vrij gebruik, noch bezit had en welke hem ook niet veroorloofd was in huur te geven, hetgeen het geval niet was voor het door hem in huur genomen woonhuis, luidens art. IV;

Aangezien de bepalingen voorzien bij artikel IV zeer redelijk waren en dat zij dus in zich zelve hunnen uitleg vonden;

Aangezien aldus er geen ernstige betwisting kon ontstaan, nopens den titel zelf, de huurovereenkomst daarstellende in zijn geheel genomen en dat het bestaan er van niet kan bestreden of gelochend worden;

Aangezien nochtans de eerste rechter noodig geacht heeft zich onbevoegd te moeten verklaren, om reden dat hij aangenomen had, dat de kracht van het vonnis, aangevraagd door beroeper, niet alleen over de vervallen belastingen en over een jaar zou dragen, doch ook nog op de belastingen, die zullen eischbaar worden in de toekomst en tot het eindigen van het huurceel en dat bijgevolg het totaal bedrag dier belastingen gedurende de nog te loopen jaren de som van fr. 2500 overschrijdende, het zijne bevoegdheid te boven ging;

Aangezien dit ten onrechte is geschied, daar beroeper slechts eene som van fr. 1636,89 vergde en dat ontvankelijk moest verklaard worden ten zijnen eisch, moest hij van nu af dezen indienen strekkende tot het bekomen van zekere somme voor nog te vervallen belastingen in de toekomst en welke nog niet eischbaar zouden zijn;

Aangezien het dus ten onrechte is, dat eerste rechter gevonnist heeft, dat zulke eisch draagkracht zou hebben voor de toekomst, daar de « eenjarigheid » (annalité) der belastingen niet kan betwist worden, zoowel hoofdens veranderlijkheid van deze, als hoofdens hunne eischbaarheid, die voor elk jaar geschiedt;

Aangezien overigens, bij gebeurlijke voorbarige verbreking van het huurceel geen lasten meer nadien door beroepene zouden moeten gedragen worden;

Aangezien de eerste rechter bevoegd was om beslissing te vellen over het huidig geschil;

Aangezien het geding in staat is om beslist te worden ten gronde.

Om deze redenen,

De Rechtbank, de zaak naar zich trekkende, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende;

Verklaart het beroep ontvankelijk en gegrond,

Zegt dat eerste rechter zich bevoegd had moeten verklaren,

Hervormt het vonnis a quo en doende wat de eerste rechter had moeten doen,

Verwijst beroepene om aan beroeper te betalen de som van zestien honderd zes en dertig frank 89 centiemen, hoofdens door den verhuurder voorgeschoten

belastingen met de wettelijke intresten van 20 April 1933 tot den dag der dagvaarding en de rechterlijke intresten vanaf dien datum. Veroordeelt beroeper tot de kosten van de 2 aanleggen.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

2e Kamer. — 11 Januari 1934.

Voorzitter : M. Somers.

Referendaris : M. J. V. Janssens.

Pleiters : Mters Van der Plancken en Van den Bergh.

VERKOOP. — HANDELSRECHT. — BEWIJS.

Tusschen kooplieden wordt een verkoopsovereenkomst onder andere bewezen door het voorbrengen van bestelbons, schriftelijke bevestigingen of aangename facturen.

Leemans t/ Van Reeth.

Gezien de geboekte dagvaarding op 17 Maart 1933 beteekend ;

Aangezien de vordering tot de betaling van 2.777.70 frank voor verkoop en levering van 29.600 machiën-steen strekt ;

Aangezien verweerder ten stelligste ontkent dezen steen noch besteld noch ontvangen te hebben ;

Aangezien eischer de wezenlijkheid der ontkende koopovereenkomst wil bewijzen bij een vermoeden afgeleid van het feit dat verweerder hem de vervoerkosten van den betwisten steen betaald heeft ;

Aangezien het vermoeden door eischer opgeworpen te onzeker is om weerhouden te worden ;

Aangezien immers, indien de afleiding door eischer van de betaling der vervoerkosten gemaakt mogelijk voorkomt, sluit zij nochtans niet stellig andere veronderstellingen uit, en namelijk ;

1) dat verweerder eischer belast heeft met het vervoer van steen door hem van eenen derden gekocht zoodat een koopovereenkomst verweerder met den derde bindt ;

2) dat verweerder eischer belast heeft met het vervoer van steen door eenen derde van eischer of eenen andere gekocht doch door verweerder te verwerken zoodat geene koopovereenkomst tusschen de gedingvoerenden gesloten werd ;

dat in deze beide mogelijke gevallen eischer bij gebrek aan een rechtsverband spruitende uit eene koopovereenkomst onontvankelijk is den koopprijs van den door hem vervoerden steen te vorderen ;

Aangezien trouwens tusschen kooplieden eene overeenkomst onder meer bewezen wordt bij overlegging van bestellingsbons, schriftelijke bevestigingen of aangename facturen ;

dat eischer geen enkele bestelling noch bevestiging voorbrengt en niet eens aanvoert op zijn eigen handelspapier en ten zijnen voordeele den vervoerden steen aan verweerder gefactureerd te hebben ;

Aangezien volgens bovengemelde dagvaarding de vordering gegrond is op eene beweerde koopovereenkomst dewelke blijkt niet te bestaan ;

Aangezien het ingevolge buiten de grenzen van onderhavigen aanleg valt te onderzoeken of verweerder aan eischer den last heeft opgedragen steen bij zekeren De Roeck te koopen en of hij aan eischer

de onkosten uit die mogelijke lastgeving gesproken verschuldigd is ;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle andere of strijdige besluiten afwijzende, verwerpt den eisch en stelt de kosten ten laste van aanlegger.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

10 Juli 1934.

Voorzitter : M. De Cleene.

Referendaris : M. L. Thuysbaert.

Pleiters : Mters Servais en Van Haelst.

FAILLIET. — VORDERING IN FAILLIETVERKLARING. — UITVOERBAREN TITEL NIET VEREISCHT. — SCHULDEISCHER OP TERMIJN.

De faillietverklaring van een handelaar kan gevorderd worden door ieder van zijn schuldeischers, al ware deze ook niet drager van een uitvoerbaren titel.

Zelfs moet dit recht erkend worden aan den schuldeischer met tijdsbepaling en ook aan den voorwaardelijken schuldeischer.

N. V. Metro Goldwyn Mayer t/ Corthals

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 26 Mei 1934 ;

Aangezien de vraag strekt ten einde de faillietverklaring van gedaagde te hooren uitspreken ; gedaagde te hooren het tijdstip van ophouding der betalingen bepalen, de door de wet voorgeschreven maatregelen bevelen, een lid der rechtbank benoemen tot rechter-commissaris en een curator aanstellen, die beide, ten aanzien van gefailleerde, alle schikkingen zullen treffen als naar recht ; kosten ten laste van den boedel ;

Aangezien gedaagde, ten onrechte, de ontvankelijkheid van de vraag betwist onder voorwendsel dat deze gegrond is op een vonnis bij verstek verleend door de Rechtbank van Koophandel te Brussel en hij, in d° 14 Juni 1934, in verzet is gegaan tegen voormeld vonnis ;

Aangezien de faillietverklaring van een handelaar kan gevorderd worden door ieder van zijn schuldeischers, al ware deze ook niet drager van een uitvoerbaren titel (Lyon-Caen et Renault, *Traité de droit commercial*, d. VII, Nr 91 ; Charleroi, 4 Mei 1932, *Rev. des faillites* 394 ; Brussel, 11 Januari 1930, *Rev. des faillites* 224 en nota) ;

dat zelfs dit recht erkend wordt aan den schuldeischer met tijdsbepaling en ook aan den voorwaardelijken schuldeischer (Namur, d. III, Nr 1618 ; Humblet, *Traité des faillites*, Nr 55 ; Luik, 2 November 1870, *Pas.* 1871, II, 318 ; Brussel, 15 Juni 1885, *J. T.* 883 ; Brussel, 14 Juni 1880, *Pas.* II, 305 ; Charleroi, 18 Januari 1886, *J. T.* 600) ;

Aangezien, diensvolgens, de vraag ontvankelijk is ;

Wat den grond aangaat :

Aangezien het er vooraf op aankomt te weten of de aanlegster, al dan niet, een schuldvordering heeft op gedaagde ;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alvorens verder te beslissen, beveelt

aan gedaagde de door aanlegster aangegeven schuld-
vordering te erkennen of te ontkennen;

Kosten voorbehouden;

Verwijst de zaak, voor voortzetting der behande-
ling, naar de openbare zitting van 24 Juli e.k.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP TE ANTWERPEN

Kamer voor Bedienden. — 17 September 1934.

Voorzitter : M. Van Oekel.
Pleiters : Miers Picard en Roost.

**DIENSTKONTRAKT (WET VAN 1922). — VER-
JARING. — NIET EEN VERMOEDEN VAN BETA-
LING. — INVERZOENING-ROEPING. — GEVOL-
GEN VOOR DE VERJARING.**

*De verjaring in zake dienstkontrakt is niet gesteund
op een vermoeden van betaling zooals de verjaring,
voorzien bij art. 2271 van het B. W., en vervalt dus
niet door een beweerd erkennen van niet-betaling
van wege den schuldenaar. Voor wat haren aard en
gevolgen betreft, dient de éénjarige verjaring van
art. 28 der wet van 1922, op het bediendenkontrakt
gelijk gesteld te worden met de verjaringen, voor-
zien bij art. 2277 van het B. W.*

*De inverzoening roeping voor den Werkrechtersraad
onderbreekt de loopende verjaring bij uitdrukkelijk
beding der wet op de Werkrechtersraden (art. 53
der inrichtingswet van 1926). De verjaring herbe-
gint echter onmiddellijk nadien te loopen tot een
volledige voltrekking of tot bij eene nieuwe wette-
lijke onderbreking of schorsing.*

Van Marcke t/ De Lange.

Aangezien de oorspronkelijke vordering ertoe strekt
de verweerder, thans beroepene, te doen veroordeelen
tot het betalen der som van 2.000 fr. voor beweerde
ongewettigde verbreking van dienstkontrakt;

Aangezien bij vonnis van den Werkrechtersraad
van eersten aanleg van Antwerpen, dd. 15 Maart 1933,
de vordering als verjaard wordt afgewezen;

Dat de beroeper besluit tot de hervorming van dit
vonnis en toekenning van zijn oorspronkelijke vorder-
ing, terwijl de beroepene besluit tot de eenvoudige
betrachting van het bestreden vonnis.

Aangezien de voorgaanden der zaak kunnen samen-
gevat worden als volgt :

Van Marcke, de beroeper, werd begin Mei 1927 uit
zijn dienst bij den beroepene, Delange, ontslagen
tegen einde Mei 1927.

Op 28 Juni 1927 werd beroepene hieromtrent in ver-
zoening geroepen voor den Werkrechtersraad van
Antwerpen.

Op 14 April 1931 gaf beroeper dagvaarding bij ex-
ploot van deurwaarder, aan den beroepene, om te ver-
schijnen voor den heer Vrederechter van Antwerpen,
3° Kanton, strekkende tot hetzelfde doel als de vraag
die het voorwerp uitmaakt van de vroegere in verzoen-
ing roeping voor den Werkrechtersraad.

Op 16 Mei 1931 velde voormelde heer Vrederechter
een vonnis van onbevoegdheid.

Op 17 Januari 1933 eindelijk, leidde de beroeper de

tegenwoordige vordernig bij regelmatige dagvaarding
in, voor den Werkrechtersraad van Antwerpen.

Betreffende de verjaring der vordering :

Artikel 28 der wet van 1922 op het dienstkontrakt
verklaart verjaard na één jaar na het eindigen van
het dienstkontrakt, alle de vorderingen die daaruit
voortvloeiën voor partijen. De huidige vordering werd
voor den Werkrechtersraad ingeleid bij exploit van
dagvaarding van 17 Januari 1933, zegge ongeveer
6 jaren na het einde van het betwiste dienstkontrakt
zoodat, behoudens regelmatige onderbreking of schor-
sing van verjaring, deze vordering, onbetwistbaar als
verjaard moet beschouwd worden.

I. Aangezien de beroeper beweert dat de verjaring,
voorzien bij art. 28 der wet op het bediendenkontrakt,
moet gelijkgesteld worden met de korte verjaringen,
voorzien bij art. 2271 van het B. W.; en dus enkel
geldt als een vermoeden van betaling, welk vermoeden
zou teniet gaan en vervallen door de bekentenis van
niet-betaling van wege den schuldenaar, en dat «in
specië» de beroepene door zijne houding zelf, erkent
niet betaald te hebben. (Cass. 10 December 1885,
Pasicrisie 1886, -1-17).

Maar aangezien, in strijd met deze bewering, de
verjaring der wet van 1922 niet het karakter heeft der
korte verjaringen, bedoeld door art. 2271 van het
B. W., maar, voor wat haren aard en gevolgen be-
treft, dient gelijk gesteld te worden met de verjaring
voorzien door art. 2277 van het B. W. die niet wordt
gesteund op een vermoeden van betaling, maar op
andere beweegredenen van openbare orde, die gebie-
den dat bedoelde vorderingen in beperkte termijnen
worden uitgeoefend op straf van verval van recht in
hoofde van den belanghebbende.

(— Rechtsbank van Bergen 14-6-24. Pand. pér.
1925-245; Journ. des Tribunaux 1925-643;

— J. Houben «Het Dienstkontrakt», uit. 1934-4°;

— Rechtspraak van Dienstverhuuring 1929 - bl.
64 en 1934 - bl. 125;

— Beltjens : art. 2271-N° 17; en : art. 2277-N° 1;

— Leger & Crockaert : « Le Contrat d'Emploi »
bl. 491;

— Belge «Droit Industriel» I - bl. 181).

II. Aangezien de beroepene verder aanvoert dat de
verjaring zou onderbroken of geschorst zijn geweest,
hetzij door de inverzoeningroeping van 1927 voor den
Werkrechtersraad van Antwerpen, hetzij door de dag-
vaarding van 14 April 1931 voor den heer Vrederech-
ter van Antwerpen.

Aangezien, voor wat de rechtspleging ingeleid bij
exploot van 14 April 1931 voor den Heer Vrederechter
betreft: in geval op dit oogenblik de rechtsoverdracht
al niet door verjaring was teniet gegaan, deze dag-
vaarding de loopende verjaring weliswaar zou onder-
broken hebben, maar dat deze onderbreking ophield
te loopen met het vonnis van onbevoegdheid dat op
die dagvaarding is gevallen, zegge op 16 Mei 1931.
Dat de verjaring vanaf dien datum opnieuw loopende,
méér dan één jaar heeft geloopt vóór het inleiden
der tegenwoordige vordering bij exploit van 17
Januari 1933.

Aangezien de onderbreking der verjaring, uit deze
rechtspleging voor den Heer Vrederechter voortsprui-
tende, in strijd met wat de beroeper beweert, niet kan
voor gevolg gehad hebben, noch voor gevolg heeft

gehad, de één-jarige verjaring, voorzien door de wet van 1922 op het bedienden-kontrakt, te vervangen door de dertigjarige verjaring van het gemeen recht: dat inderdaad de onderbreking den aard der vordering niet wijzigt evenmin als den duur der verjaring, die van den aard der vordering zelf afhangt.

(*Planiol: Traité Elementaire de Droit civil* d. 2. 672, *Laurent*: d. 32, n° 168).

Voor wat betreft de in verzoening roeping in Mei 1927 voor den Werkrechtersraad van Antwerpen:

Dat deze inverzoening roeping weliswaar, bij uitdrukkelijke wetsbepaling van art. 53 der wet van 1926 op de Werkrechtersraden, de loopende verjaring «Onderbreekt», wat zonder deze uitdrukkelijke wetsbepaling niet zou het geval zijn, (Wauwermans en Leger, bl. 66), maar dat de verjaring onmiddellijk daarna is herbegonnen te loopen en, zonder eenige nieuwe daad of feit van schorsing of onderbreking,

een volle jaar heeft doorgelopen en aldus de onbetwistbare uitdooving der vordering heeft verwekt.

Aangezien inderdaad de inverzoening roeping voor de Werkrechtersraad van Antwerpen niet met eene daad van rechtspleging als de inleidende dagvaarding kan gelijk gesteld worden maar enkel eene onontbeerlijke voorafgaandelijke voorwaarde is van ontvanke-lijkheid der bij regelmatig exploit van dagvaarding later in te dienen vordering.

Aangezien de eerste rechter dus om gegronde redenen de vordering als verjaard heeft verklaard en afge-
wezen;

Om deze redenen:

De Werkrechtersraad van Beroep, Kame-
 voor Bedienden,
alle verdere en tegenstrijdige besluitselen verwer-
pende, bekrachtigt het bestreden vonnis en veroordeelt
beroeper tot de kosten.

WETGEVING

WET VAN 19 JULI 1934 BETREFFENDE DE MISDADEN EN WANBEDRIJVEN TEGEN DE UITWENDIGE VEILIGHEID VAN DEN STAAT.

Artikel 1. De artikelen 116, 118, 118bis, 119 tot 120septies, 123bis en 123ter van het Wetboek van Strafrecht worden vervangen door de volgende bepalingen:

Art. 116. Wordt met den dood gestraft, hij, die, wetens en willens, voorwerpen, plans, schriften, bescheiden of berichten waarvan de geheimhouding tegenover den vijand door het belang der verdediging van het grondgebied of der veiligheid van den Staat wordt geboden, aan een vijandelijke mogendheid of aan welken persoon ook die in het belang eener vijandelijke mogendheid handelt, geheel of ten deele, in origineel of in reproductie in handen speelt of mededeelt.

Art. 118. Wordt met hechtenis van vijf tot tien jaren gestraft hij die, wetens en willens, voorwerpen, plans, schriften, bescheiden of berichten waarvan de geheimhouding door het belang der verdediging van het grondgebied of der veiligheid van den Staat buitenslands, wordt geboden, aan een buitenlandsche mogendheid of aan welken persoon ook die in het belang eener buitenlandsche mogendheid handelt, geheel of ten deele, in origineel of in reproductie, in handen speelt of mededeelt.

Indien de schuldige met een ambt of een openbaren last bekleed was, of indien hij een zending vervulde of een werk verrichtte, hem van regeeringswege opgedragen, wordt hij gestraft met hechtenis van tien tot vijftien jaren.

Art. 118bis. Wordt met buitengewone hechtenis gestraft hij die heeft deelgenomen aan het vervormen door den vijand van wettelijke instellingen of inrichtingen, de getrouwheid der burgers jegens den Koning en den Staat in oorlogstijd aan het wankelen heeft gebracht, of die met een kwaad opzet 's vijands politiek of plannen in de hand heeft gewerkt.

Art. 119. Wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met een geldboete van 500 frank tot 5.000 frank, hij die, wetens en willens, voorwerpen, plans, schriften, bescheiden of berichten, zooals bedoeld bij artikel 118, geheel of ten deele, in origineel of in reproductie aan een persoon die niet bevoegd is daarvan ontvangst of kennis te nemen, in handen speelt of mededeelt.

Wordt met dezelfde straffen gestraft hij die, zonder toelating van de bevoegde overheid, voorwerpen, plans, schrif-

ten, bescheiden of berichten, zooals bedoeld bij artikel 118, geheel of ten deele, in origineel of in reproductie aan een persoon die niet bevoegd is daarvan ontvangst of kennis te nemen, in handen speelt of mededeelt.

Wordt met dezelfde straffen gestraft hij die, zonder toelating van de bevoegde overheid, voorwerpen, plans, schriften, bescheiden of berichten, zooals bedoeld bij artikel 118, geheel of ten deele, door welk middel ook heeft gereproduceerd, openbaar of bekend heeft gemaakt.

Art. 120. Met gevangenisstraf van een maand tot vijf jaren en met een geldboete van 100 frank tot 5.000 frank wordt gestraft hij die, onbevoegd om daarvan ontvangst of kennis te nemen, zich voorwerpen, plans, schriften, bescheiden of berichten, zooals bedoeld bij artikel 118, geheel of ten deele, in origineel of in reproductie, heeft aangeschaft of ze vrijwillig in ontvangst heeft genomen.

Art. 120bis. Met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaren en met een geldboete van 500 frank tot 5.000 fr. wordt gestraft:

1° Hij die, onder een vermomming of onder het verduiken van zijn identiteit, beroep, hoedanigheid of nationaliteit, of door een handeling ten doel hebbende de voor de bewaking aangestelde agenten te verschalken of hun waakzaamheid te verijdelen, zich toegang verschafft hetzij tot een versterking, eenig defensiewerk, een post, een vaartuig van den Staat, of een door hem opgeëischt of bevracht vaartuig, een militaire, maritieme of luchtvaartinrichting, een militair depot, magazijn of park, hetzij tot een werkhuis, een werkplaats of een laboratorium waar, voor den Staat, werken met betrekking tot de verdediging van het grondgebied worden uitgevoerd;

2° Hij die, door een van de bij de vorige alinea voorziene middelen, een plan opneemt, middelen van verkeer, gemeenschap of van overseining op afstand verkent, inlichtingen inwint met betrekking tot de verdediging van het grondgebied of de veiligheid buitenslands van den Staat;

3° Hij die, om inlichtingen met betrekking tot de verdediging van het grondgebied of de veiligheid buitenslands van den Staat in te winnen of over te maken, zonder daartoe bevoegd te zijn, eenig middel van gemeenschap of van overseining op afstand inricht of gebruikt.

Art. 120ter. Met gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden en met een geldboete van 26 frank tot 100 frank wordt gestraft:

1° Hij die, zonder de toestemming van de militaire, ma-

ritieme of luchtvaaroverheid, door welk middel ook, topografische opmetingen of verrichtingen doet binnen den omtrek van een myriameter of binnen welken anderen door den Minister van Landsverdediging nader te bepalen omtrek van een myriameter of binnen welken anderen, door post, een militaire of maritieme inrichting, een luchtvaartinrichting, behalve een luchtvaartterrein of luchtvaartstation, een militair depot, magazijn of park, te rekenen van de buitenwerken, of photographiën van een van die plaatsen, stellingen of inrichtingen neemt of reproducties van deze zichten uitgeeft, uitstelt, verkoopt of verspreidt;

2° Hij die, zonder toestemming, hetzij de bekledingen of de glooiingen der versterkingen, hetzij de muren, afsluitingen, hekken, omheiningen, hagen of andere omschuttingen op een militaire terrein aangebracht, beklimt of overschrijdt, of een font of een van de andere bij artikel 200bis, 1°, bedoelde inrichtingen betreedt.

Art. 120quator. De poging tot een van de bij de artikelen 116, 119, 120 of 120ter voorziene misdrijven wordt als het misdrijf zelf beschouwd.

Art. 120quinquies. Met gevangenisstraf van één maand tot één jaar en met geldboete van 100 tot 1,000 frank, wordt gestraft hij die, in strijd met de verordeningen, voorwerpen, plans, schriften of bescheiden zooals bedoeld bij artikel 118, verplaatst of in bezit houdt, of die, door verzuim of veronachtzaming der verordeningen, die voorwerpen, plans, geschriften of bescheiden die hem werden toevertrouwd of bekend zijn geworden wegens zijn ambt, zijn stand, zijn beroep, een zending, een last, zelfs voor een tijd geheel of ten deele heeft laten vernietigen, wegmaken of wegvoeren, of die geheel of ten deele daarvan, door welk middel ook, inzage, afschrift of reproductie heeft laten nemen.

Art. 120sexies. Indien zij worden begaan in oorlogstijd:

Worden de bij artikelen 118, 119, 120 en 120bis voorziene misdrijven met den dood gestraft;

Worden de bij artikel 120ter voorziene misdrijven met buitengewone hechtenis gestraft;

Worden de bij artikel 120quinquies voorziene misdrijven gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaren en geldboete van 500 frank tot 5,000 frank.

Art. 120septies. Indien zij worden begaan in oorlogstijd: artikelen 66 en 67 wordt met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van 26 frank tot 500 frank gestraft, hij die, kennis dragende van het oogenmerk der daders van een van de bij artikelen 120 of 120bis voorziene misdrijven of van de poging tot een dezer misdrijven, dezen een ondendak, een schuilplaats of een vergaderplaats aan de hand doet, die hetzij hun briefwisseling ontvangt of overmaakt, hetzij de voorwerpen en buiggen heeft welke tot het plegen van het misdrijf hebben gediend of moeten dienen.

Art. 123bis. Onverminderd de toepassing van artikel 1 der wet van 7 Juli 1875, van de artikelen 66 en 67 van dit Wetboek, worden met gevangenisstraf van acht dagen tot twee jaren en met geldboete van 50 frank tot 1,000 frank gestraft:

1° Het aanbod of het voorstel om een van de bij de artikelen 113 tot 120bis, 121 tot 123 voorziene misdrijven te plegen;

2° De aanvaarding van dat aanbod of van dat voorstel.

Art. 123ter. Indien de bij de artikelen 115 tot 120quator, 120sexies tot 123bis voorziene misdrijven uit winstbejag werden gedaan, wordt de door den schuldige ontvangen vergelding of het bedrag van de waarde van die vergelding, indien deze niet in beslag werd genomen, eigendom van de Schatkist verklaard.

In hetzelfde geval wordt de straf van hechtenis van vijf tot tien jaren door de opsluiting vervangen; de hechtenis van tien tot vijftien jaren door dwangarbeid van denzelfden duur; de buitengewone hechtenis door dwangarbeid van vijftien tot twintig jaren.

Bestaan er verzachtende omstandigheden, dan wordt de doodstraf vervangen overeenkomstig artikel 80.

Art. 123quator. Onverminderd de toepassing van strengere bepalingen, worden de bij artikel 123bis voorziene straffen gesteld op de samenspanning om een misdaad of een wanbedrijf tegen de personen of de eigendommen te begaan, gesmeed met het doel, in oorlogstijd, hetzij de verdediging van het grondgebied, hetzij de mobilisatie, hetzij de proviandeering, de voorziening in wapens en munities van het leger te belemmeren.

Wordt de samenspanning in oorlogstijd gesmeed, dan wordt zij met opsluiting bestraft.

Art. 123quinquies. De verbeurdverklaring van de zaken die gediend hebben of bestemd waren om het misdrijf te begaan, wordt altijd uitgesproken, zooowel als de verbeurdverklaring van de plans, kaarten, schriften, bescheiden, afschriften, opmetingen, photographiën, zichten, reproducties en alle andere door het misdrijf verkregen zaken.

In de bij de artikelen 119, 120, 120bis, 121bis en 123quator voorziene gevallen, kunnen de tot gevangenisstraf veroordeelde schuldigen veroordeeld worden tot levenslange of tijdelijke ontzetting van de bij artikel 31 vernoemde rechten.

Art. 2. De artikelen 15 en 16, alinea 2, der wet van 27 Mei 1870, worden gewijzigd als volgt:

Art. 15. Is aan verraad schuldig elk militair die een van de misdrijven pleegt, voorzien bij de artikelen 113 tot 119, 121 tot 123 en 123quator van het gewoon Wetboek van Strafrecht.

Art. 16, al. 2. Gevangenisstraf, door hechtenis van vijf tot tien jaren of door opsluiting.

Art. 3. Artikel 16 der wet van 15 Juni 1899 wordt vervangen door de volgende bepaling:

In oorlogstijd worden de spionnen, de daders van en de medeplichtigen aan gelijk welk misdrijf voorzien bij hoofdstuk II van titel I van boek II van het Wetboek van Strafrecht, gevonnist door de militaire rechtsmachten.

Art. 4. Artikel 10, alinea 2, der wet van 17 April 1878 luidt als volgt:

Aan een misdaad of een wanbedrijf tegen de veiligheid van den Staat.

Art. 5. Artikel 8, laatste alinea, van het decreet van 19 Juli 1831 tot wederinstelling van de jury wordt gewijzigd als volgt:

«De voorloopige hechtenis kan nooit opgelegd worden voor eenvoudige misdrijven, noch voor politieke wanbedrijven andere dan die voorzien bij titel I van boek II van het Wetboek van Strafrecht.»

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den Moniteur bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 19 Juli 1934.

BIBLIOGRAPHIE

TIJDSCHRIFT VOOR ADMINISTRatieve BEDRIJFS-ORGANISATIE.

Het eerste nummer van dit nieuw tijdschrift is ons zoo pas toegekomen en dit nummer welk dadelijk den allerbesten indruk. Dit tijdschrift stelt zich ten doel de studie der bedrijfs-economie in Vlaanderen te bevorderen en in zijn uitstekend inleidend artikel stelt het zich dadelijk in het teeken van de heropleving der Vlaamsche kultuur.

De inhoud van het begrip, bedrijfsorganisatie, is nog niet al te duidelijk afgebakend en het blijkt dadelijk dat de redactie van het nieuw tijdschrift dit begrip heeft opgevat in den breedsten zin. Alle hoegenaamde economische vraagstukken maken vanzelfsprekend deel uit van het studieterrein dat het tijdschrift gekozen heeft, doch de redactie gaat nog veel verder en wenscht eveneens studien te wijden aan de rechtsleer, het belastingwezen, de admi-

nistratieve organisatie, het vennootschapswezen, het boekhouden, de expertisen, enz.

Het is een wijd braakliggend veld, waarop in Vlaanderen nog alles te doen valt en waarin de redactie van het tijdschrift nuttig pionierswerk kan verrichten.

De inhoud van het eerste nummer staat er borg voor dat dit tijdschrift dadelijk zijn plaats inneemt tusschen de belangrijke en hoogstaande periodieken.

Na een zakelijke inleiding van de hand van den heer Dinnewet, die de algemeene leiding van het tijdschrift op zich heeft genomen, vinden we artikels van Prof. Van Caneghem over «de inhoud der bedrijfseconomie», van A. Kerremans over «inleiding tot organisatieleer», van Constant Verbeeck over «het belastingwezen». In de rubriek «rechtsleer» vinden we bijdragen van de hand van Mter Wildiers en Somers.

We roepen onzen nieuwen confrater, die maandelijks zal verschijnen op luxueus papier en met een prachtige letter, een hartelijk welkom toe.

FERNAND PASSELECQ :

Traité des Sociétés Commerciales. - Extrait des «Novelles». - Droit Commercial, Tome III. 1934 - 1000 blz. Larcier (Bruxelles).

Dit reusachtig boekdeel van bijna 1000 blz., dat tegelijkertijd als zelfstandig werk en als onderafdeeling van de schitterende serie «Les Novelles» verschenen is, zal met vreugde begroet worden.

Tot nogtoe beschikten we in de Belgische rechtsliteratuur niet over een zoo uitgebreid en volledig werk dat een breede synthese vormt van het recht der vennootschappen in ons land. Het uitstekend boek van Prof. Fredericq aan hetzelfde onderwerp gewijd, is hoofdzakelijk bestemd om te dienen als studieboek, terwijl thans het werk van Mter Passelecq en zijn medewerkers in de toekomst de betrouwbare leidraad zal zijn voor de oplossing van alle moeilijkheden die zich voordoen in de practijk op dit uitgebreid en buitengewoon belangrijk gebied.

De algemeene beginselen betreffende de maatschappijen zoowel als elke afzonderlijke vorm van vennootschap, worden achtereenvolgens behandeld in klare en korte kapitels waarbij steeds de regel wordt gestaaft door een onuitputtelijken rijkdom van rechtsleer en rechtspraak. Deze laatste vooral is buitengewoon verzorgd en volledig bijgewerkt tot de allerjongste beslissingen.

Het boek heeft hoedanigheden die bijzonder in het licht dienen gesteld te worden. De aandacht van de juristen is in ons land steeds hoofdzakelijk gevestigd gebleven op den bijzondersten vorm der maatschappijen, de naamlooze vennootschappen.

Het boek van Mter Passelecq echter handelt ook uitvoerig over de maatschappijen van personen, de vennootschappen onder gemeenschappelijke naam en bij wijze van enkele geldschieting.

De overvloedige rechtspraak die in het werk bijeengebracht is geworden betreffende deze beide vormen van maatschappij is een nieuwe aanwinst voor onze rechtswetenschap die in de practijk bijzonder welkom zal zijn.

De hoofdstukken betreffende de naamlooze vennootschappen geven de beginselen en de toepassingen in helderen betoogtrant. Nooit zal men tevergeefs in deze hoofdstukken de gewenschte oplossing zoeken; met de lectuur van enkele nummers is men volledig ingelicht en beschikt men tevens over eene documentatie zoo van rechtspraak als van rechtsleer, die volledig het onderwerp uitput.

De samenwerkende vennootschappen en de credietverenigingen zijn ook het voorwerp van een volledige behandeling.

Naast de maatschappijen waarvan de wet de vorm heeft voorzien en geregeld en aan dewelke zij rechtspersoonlijkheid heeft toegekend, ligt het groot domein der wijzen van samenwerking dat gegroeid is uit de noodzakelijkheden

der economische bedrijvigheid en die de wetgever heeft onderworpen gelaten aan het beheer van het gemeen recht.

Het is juist voor deze vormen van samenwerking dat de rechtspraak voor zeer groote moeilijkheden is komen te staan en zich zeer dikwijls uiterst verdeeld heeft getoond. Tijdelijke handelsvennootschappen, syndicaten van financiers, al deze modaliteiten wonden in het boek grondig onderzocht, en vooral in deze hoofdstukken vinden we voortdurend gegevens die totnogtoe nooit samengebracht werden en systematisch waren behandeld geworden.

Het boek wordt volledig met de studie van de likwidatie der maatschappijen, de proceduur en de verjaring, en een uitgebreid en uiterst belangrijk hoofdstuk wordt gewijd aan de maatschappijen gesticht in den vreemde. Een beknopte behandeling over het fiscaal regiem der maatschappijen verhoogt ten eerste de praktische waarde van het werk, terwijl het zuiver wetenschappelijk gedeelte en vooral gediend wordt door een onderzoek naar het vennootschapswezen in het vergelijkend recht.

Vennootschappen van zeer bijzonderen aard zooals b.v.v. de Antwepsche «naties», zijn in het boek niet vergeten geworden en ten slotte krijgen we nog een reeks formulieren van maatschappijakten, die voor de practijk, ten eerste dienen op prijs gesteld.

Zooals in de vorige deelen van «Les Novelles» wordt ook in dit boek eene reeks beschouwingen ten beste gegeven betreffende de waarde van de wettelijke regeling der vennootschappen in ons land. Het is wel eenigszins te betreuren dat dit gewichtig gedeelte slechts uit enkele bladzijden bestaat, doch dit ligt heelemaal in de bedoeling van de serie waarin het werk verschenen is, serie welke voor doel heeft een synthetische uiteenzetting te geven van het geldend positief recht en bijgevolg beschouwingen over de waarde van dit recht zeer te beperken.

Zoo wordt hier met enkele woorden kritiek uitgeoefend op de onvoldoende regeling betreffende de maatschappijen van personen en wordt vooral aandacht besteed aan de misbruiken welke mogelijk zijn bij de toepassing der wet op naamlooze vennootschappen: het beheer geconcentreerd in de handen van een kleine oligarchie, het verdwijnen van de verantwoordelijkheid voor het beheer, de almacht der zaakvoerders, het systeem der holdings, het ontkrachten van den rol der commissarissen, het beperken van rechteerlijk verhaal hoofdzakelijk door het uitschakelen bij middel der wet van 1913 van de individueele actie, de enge geest der rechtspraak die systematisch weigert kennis te nemen van elk debat betreffende de beoordeeling van daden van beheer ten aanzien van het gemeenschappelijk belang der vennoten, dan wanneer in de maatschappijen van personen de rechtspraak een tegenovergesteld standpunt inneemt.

Het is vooral tegen de eerst vermeldde rechtspraak dat een streng rekvisitorium wordt uitgesproken.

De auteur verlangt dat de rechtspraak zich meer naar den geest der statuten zou richten dan uitsluitend naar de formeele bepalingen. Als wetgevende maatregelen die wenschelijk voorkomen, somt schrijver een reeks hervormingen op die op beknopte wijze het groote en gevaarlijke vraagstuk samenvatten der toekomstige evolutie van het vennootschapsrecht, domein dat zoo uitermate gevaarlijk is omdat de best bedoelde inzichten zoo gemakkelijk tot nieuwe misbruiken aanleiding zouden kunnen geven.

Het boek is in zijn geheel een rijke aanwinst voor onze rechtsliteratuur en het is volkomen met recht dat de uitgever zijn verschijning heeft aangekondigd als een «événement».

De tekst wordt voorafgegaan door uitgebreide tafels die een werkelijk benedictijnenwerk geweest zijn, alsook van eene bibliographie die stellig over het onderwerp de volledigste is waarover we totnogtoe beschikken.

Naast de overgroote verdiensten van het werk voor wat zijn inhoud betreft, dient stellig de uitgever gelukgewenscht met de prachtige verzorging van den vorm.

R. Victor.

P. S. NOYON.

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. — Eerste stuk. — Art. 1-5. — Boekh. vh. Gebr. Bellinfante N. V. — 's Gravenhage. — A. W. Sijthoff's Uitg. — Mij. N. V. Leiden. — 1934.

In de bekende serie Leon's Rechtspraak is het eerste stuk verschenen van den derden druk van het werk van Mr Noyon betreffende de Nederlandsche rechtspraak op het gebied der burgerlijke rechtsvordering. Hoe uitvoerig deze bewerking is blijkt uit de omstandigheid dat dit eerste stuk, dat een omvang heeft van 240 bladzijden, enkel de vijf eerste artikels behandelt van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Daar de hoofdregels der proceduur in ons Belgisch recht nagenoeg overeenkomen met deze die gelden in Nederland zijn er zeer talrijke jurisprudentieele beslissingen, die in dit boek in korten inhoud zijn vermeld, nuttig voor de rechtspraktijk in ons land. Al is het niet de gewoonte vóór onze Belgische rechtbanken Nederlandsche rechtspraak aan te halen, toch is het duidelijk dat, waar dezelfde wetteksten gelden en dezelfde geest deze teksten heeft ingegeven, het voortbrengen van Nederlandsche rechtspraak belangrijken steun zou kunnen verlenen aan zekere juridische stellingen. Dat zulks met de voortschrijdende verlaamsching van het gerecht stilaan meer en meer zal gebeuren lijdt geen twijfel en het lijkt dan ook onmisbaar dat onze rechtsbibliotheken zouden beschikken over de belangrijke en prachtig verzorgde Nederlandsche verzamelingen van rechtspraak, zooals deze van Mr Noyon betreffende de burgerlijke proceduur.

Het boek wint nog aan belang door een uitvoerige bibliographie die de rechtspraak voorafgaat en waarin wij een belangrijke hoeveelheid Nederlandsche doctrine leeren kennen over allerhande vraagstukken die ook in ons recht in het brandpunt staan van de belangstelling. Het is daarbij een model van systematische behandeling der stof.

Dit alles maakt het boek ook voor de Belgische juristen zeer waardevol.

R. Victor.

INGEZONDEN BIJDAGEN

DE VERHOUDING TUSSEN DE RECHTERLIJKE EN DE UITVOERENDE MACHT IN DUITSCHLAND

Het hoeft geen betoog om aan te wijzen, dat de politieke omvormingen, die het huidige Duitschland doormaakt, een gevoeligen weerslag hebben gehad op de verhoudingen tusschen de verschillende staatsmachten.

Kenschetsend te dien opzichte is de opvatting van den nationaal-socialistischen Staat tegenover de bevoegdheid van de uitvoerende macht. Het ligt geheel in de lijn dezer opvatting aan de uitvoerende macht, die het rechtstreeksche uitingorgaan wordt van den totalitair Staat, een bijna onbepaalde bevoegdheid toe te schrijven.

Dan wanneer gedurende de keizerlijke periode het «Verwaltungsrecht» met Mayer en Anschütz zulke groote vorderingen had gemaakt, en de theorie van de subjectieve publieke rechten van den enkeling zoozeer ingang hadden gevonden, is nu in tegenstelling daarmee zoowel de bevoegdheid van de rechtsmacht om kennis te nemen van administratieve aangelegenheden, als de bevoegdheid van den enkeling om zich langs gerechterlijken weg te keeren tegen bestuurlijke maatregelen, ten zeerste beperkt.

Een der laatste nummers van de «Deutsche Juristen Zeitung» (15 September 11., blz. 119), verschaft

ons op dit gebied zeer interessante gegevens. Men is er zich in de bevoegde middens van bewust geworden, dat het onvoorwaardelijk doorvoeren der grondstellingen van den totalitair Staat, onvermijdelijk tot gevaarvolle gevolgtrekkingen zou leiden en men heeft dan ook onlangs de eerste stappen gedaan om een gerechterlijke beoordeeling van politie-verordeningen in te stellen.

Het gansche artikel geeft blijk van eene schuchtere poging om zich van de alles omklemmende nazistische atmosfeer te onttrekken en herhaaldelijk wordt er dan ook op gewezen, dat deze gerechterlijke beoordeeling en trouwens al wat verband houdt met de bestuurlijke rechtspraak, volstrekt niet in strijd is met de leidende gedachte van het Derde Rijk in zake publiek recht.

Vooreerst wordt er principieel op gedrukt, dat het bestuur als zoodanig geheel vrij moet staan en het dus slechts incidentieel moet zijn en voor nauwkeurig omschreven gevallen, dat een gerechterlijke waardeering mogelijk is.

Bovendien wordt nog uitdrukkelijk uit het domein der gerechterlijke beoordeeling uitgeschakeld al wat verband houdt met de opportuniteitsmaatregelen, door het bestuur getroffen.

Deze zijde van de nieuwe Duitse theorie is op dit gebied zeer verwant met de Fransche opvatting in zake beoordeeling der opportuniteit van bestuurlijke maatregelen.

De studie verschenen in de «Deutsche Juristen Zeitung», beperkt zich met het aangeven van deze richtlijnen. De ingestelde commissie, om dit vraagstuk te onderzoeken, is nog niet genoegzaam gevorderd in hare werkzaamheden, om zich een klaar begrip te kunnen vormen van wat de nieuwe opvatting in haar geheel zijn zal, doch stellig is het dat de principieele onafhankelijkheid van het bestuur voorgehouden zal worden en dat meer en meer de individueele vrijheid van den staatsburger zal beperkt worden, ten einde de staatsactie niet te belemmeren door het gerechterlijk verzet, uitgeoefend door de rechtbanken.

Of deze opvatting als eene vorrdening zal mogen beschouwd worden, zal de toekomst moeten uitwijzen.

RECHTERLIJK LEVEN

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 24 September 1934 :

Is aan den heer Beaurang (C.-A.J.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van griffier aan het Hof van beroep te Luik.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden te rekenen van 31 Augustus 1934 en is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt ;

Is tot griffier in de rechtbank van koophandel te Brussel benoemd, de heer Douchamps (E.), griffier titulaire in die rechtbank, ter vervanging van den heer Penen, die als zoodanig aftreedt ;

Is aangeduid om, gedurende een nieuwen termijn van drie jaren met ingang van 5 October 1934, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, waar te nemen, de heer Mailliet, rechter in die rechtbank ;

Is de heer Barthels (M.-H.-J.-E.), vrederechter van het kanton Bilsen, belast met de bediening van het vredege-recht van het kanton Zichen-Zussen-en-Bolder.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antw. (C. Van Gerwen).